

Книгата на Даниил — сто четиридесет и осма

Разкриване на пророческите таблици: видението на Авакум и сънят на Милър

Jeff Pippenger

2024-03-20

Увеличаването на знанието, представено чрез видението при река Улай, е онова, което в крайна сметка бе написано върху двете плочи на Авакум.

„Преплетени с пророчествата, които те бяха считали за отнасящи се до времето на второто пришествие, бяха наставления, особено приспособени към тяхното състояние на несигурност и напрегнато очакване, които ги насърчаваха да чакат търпеливо с вяра, че онова, което сега беше тъмно за тяхното разбиране, своевременно ще им стане ясно.

„Сред тези пророчества беше и онова от Авакум 2:1–4: „Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време; но накрая то ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Ето, душата на онзи, който се възгордява, не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее.“

„Още през 1842 година насоката, дадена в това пророчество — „запиши видението и го направи ясно на плочи, за да може да тича онзи, който го чете“ — беше подбудила Чарлз Фич да изготви пророческа карта, която да илюстрира виденията на Даниил и Откровението. Публикуването на тази карта беше смятано за изпълнение на заповедта, дадена чрез Авакум. Никой обаче тогава не забеляза, че в същото пророчество е представено едно привидно забавяне в изпълнението на видението — време на отлагане. След разочарованието този текст се яви като твърде значим: „Защото видението е още за определеното време; но към края ще говори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави... А праведният ще живее чрез вярата си.“ Великата борба, 391, 392.

Двете плочи на Авакум пророчески са двама свидетели. Според Писанието двама свидетели трябва да бъдат събрани, за да се утвърди истината.

Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели. Матей 8:16.

Когато двете таблици на Авакум (пионерските схеми от 1843 и 1850 г.) се наложат една върху друга, те потвърждават истините, които бяха „скъпоценните камъни“ в съня на Милър. Грешката от 1843 г., представена върху първата таблица, когато се наложи с втората таблица, установява „времето на забавянето“ на видението. Милър (символичният страж на тази история) попита какво трябваше да каже по време на спора в своята история.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъде изобличен. Авакум 2:1.

Господ нареди на Милър да запише видението и в съня си той постави ковчежето, което съдържаше видението, върху маса в средата на стаята си.

И Господ ми отговори и рече: Напиши видението и го изложи ясно върху плочи, за да може всеки, който го чете, да тича. Авакум 2:2.

Таблиците след това посочват времето на забавянето и първото разочарование.

Защото видението е още за определеното време; но в края ще проговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Авакум 2:3.

Тогава биват представени двете групи, които се проявяват въз основа на увеличаването на познанието.

Ето, надменната му душа не е права в него; а праведният ще живее чрез вярата си. Авакум 2:4.

Двете категории поклонници щяха да бъдат разкрити чрез процеса на изпитване в дванадесетата глава на Даниил.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат. Данаил 12:9, 10.

„Мъдрите“ от Даниил са мъдрите девиси от Матей двадесет и пета глава, които бяха оправдани чрез вяра, а нечестивите бяха неразумните девиси, които се възгордяха. В края на съня на Милър скъпоценните камъни представляват маслото в притчата за десетте девиси, което беше вестта.

„Бог бива безчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отхвърляме златния елей, който Той би излял в душите ни, за да бъде предаван на онези, които са в тъмнина. Когато прозвучи призивът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели свещения елей, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, подобно на неразумните девиси, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в самите себе си силата да придобият елея и животът им е съсипан.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Скъпоценните камъни на Милър в последните дни щяха да сияят десет пъти по-ярко, а и числото десет е символ на изпитание, както и светлината. В последните дни, представени в края на съня на Милър, светлината на истината, изобразена върху таблиците на Авакум, поражда изпитваща вест, която в притчата за десетте девиси е изпитващата вест на Среднощния вик. Този процес на изпитване е повторение на процеса на изпитване в историята на милеритите, защото притчата за десетте девиси се повтаря до последната

буква в последните дни.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет — неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, защото има специално приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ *Review and Herald*, August 19, 1890.

Опитността на времето на забавянето щеше да се повтори до най-малката подробност в края на съня на Милър, и тогава неговите скъпоценни камъни щяха да заблестят десет пъти по-ярко от слънцето, като по този начин се установява, че скъпоценните камъни представляват последното изпитание в притчата за десетте девици. Десет е символ на изпитание, и в края на десет дни Даниил и тримата достойни се оказаха на вид по-красиви и по-пълни от онези, които се хранеха с храната на Вавилон. Горделивите в Авакум, които живеяха чрез самонадеяност, а не чрез вяра, развиха характера на Вавилон. В милеритската история те станаха дъщерите на Вавилон, а в Авакум папството е използвано, за да се определи техният характер.

Ето, надигнатата му душа не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее. Да! и понеже престъпва чрез виното, той е горделив човек, който не стои у дома си, който разширява желанието си като преизподнята и е като смъртта, и не може да се насити, а събира при себе си всички народи и трупа при себе си всички племена. Не ще ли подемат всички те притча против него и подигравателна поговорка против него, и ще кажат: Горко на онзи, който увеличава онова, което не е негово! докога? и на онзи, който товари себе си с гъста кал! Няма ли внезапно да се надигнат онези, които ще те ухапят, и да се събудят онези, които ще те смутят, и ти ще станеш плячка за тях? Понеже ти ограби много народи, целият остатък от племената ще ограби тебе; поради човешката кръв и поради насилието над земята, над града и над всички, които живеят в него. Авакум 2:4–8.

Процесът на изпитване, наложен върху девиците от Матей двадесет и пета глава, поражда една категория поклонници, които са развили характера на северния цар (папството), който е и силата, „ограбила много народи“.

Така казва Господ: Ето, иде народ от северната земя, и велик народ ще бъде въздигнат от краищата на земята. Те хващат лък и копие; жестоки са и нямат милост; гласът им бучи като морето; и яздят на коне, строени като мъже за бой против тебе, дъще Сионова. Чухме вестта за него: ръцете ни отслабнаха; мъка ни обзе и болка, като на жена, която ражда. Не излизайте на полето и не ходете по пътя; защото мечът на врага и страхът са от всяка страна. Дъще на моя народ, препаша се с вретиче и валяй се в пепел; надигни плач, както за единичък син, най-горчиво ридание; защото разорителят внезапно ще дойде върху нас. Еремия 6:22–26.

Двете категории в Авакум са онези, които се оправдават чрез вяра, и онези, които ядоха и пиха ученията на Вавилон. Онези в последните дни от съня на Милер, представени като девици, или развиват Христовия характер и така получават Божия печат, или развиват

характера на папството и получават белега на звяра.

„Настъпило е времето истинската светлина да засияе сред нравствения мрак. Вестта на третия ангел е била изпратена към света, за да предупреждава хората да не приемат белега на звяра или на неговия образ върху челата си или върху ръцете си. Да се приеме този белег означава да се стигне до същото решение, до което е стигнал звярът, и да се поддържат същите идеи, в пряко противопоставяне на Божието слово. За всички, които приемат този белег, Бог казва: „Същият ще пие от виното на Божия гняв, налято чисто в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето.“ Review and Herald, July 13, 1897.

Девиците, които пият виното на Вавилон, накрая ще пият виното на Божия гняв. В Исаия пияниците на Ефрем проявяват своето сляпо опиянение, като обръщат нещата с главата надолу, и това действие трябва да бъде считано за „грънчарска глина“.

Отъждествяването на „ежедневната“ като символ на Христос преобръща истината за „ежедневната“ с главата надолу, защото „ежедневната“ е сатанински символ. Отъждествяването от Милър на „ежедневната“ с езичеството е пряко представено върху таблиците на Авакум. Откритието на Милър относно пасажа в Солунци, което му позволи да разбере, че именно езичеството е било „отмахнато“, за да се яви „човекът на греха“, който седи в Божия храм, е основната истина, съдържаща се във 2 Солунци, втора глава.

„Продължих да чета и не можах да намеря друг случай, в който то [ежедневното] да се среща, освен в Даниил. Тогава [с помощта на конкорданс] взех думите, които стояха във връзка с него: „отнема“; той ще отнеме ежедневното; „от времето, когато ежедневното бъде отнето“ и пр. Продължих да чета и мислех, че няма да намеря никаква светлина върху текста; накрая стигнах до 2 Солунци 2:7, 8. „Защото тайната на беззаконието вече действа; само че има Един, Който сега възпира, докле бъде отстранен, и тогава ще се открие беззаконният“ и пр. И когато стигнах до този текст, о, колко ясно и славно се яви истината! Ето го! Това е ежедневното! Добре, но какво има предвид Павел с „Този, Който сега възпира“, или пречи? Под „човекът на греха“ и „беззаконният“ се разбира папството. Добре, а какво е онова, което пречи папството да се открие? Именно езичеството; следователно „ежедневното“ трябва да означава езичеството.“ — Уилям Милър, Second Advent Manual, page 66.” Advent Review and Sabbath Herald, January 6, 1853.

Значението на „ежедневната“ в Солунци, което Милър откри, е основната истина на този пасаж. Когато Павел посочва онези, които не любят истината и които поради това ще приемат силна заблуда, той най-определено посочва омразата към истината в общ смисъл; но истината, към която се прави пряка препратка в пасажа, е истината, че „ежедневната“ представлява езическия Рим.

Светилникът на тялото е окото; ако, прочее, окото ти е чисто, цялото ти тяло ще бъде пълно със светлина. Но ако окото ти е лукаво, цялото ти тяло ще бъде пълно с тъмнина. И тъй, ако светлината, която е в теб, е тъмнина, колко голяма е тази тъмнина! Никой не може да слугува на двама господари; защото или единия ще намрази, а другия ще

възлюби; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да слугувате на Бога и на мамона. Матей 6:22–24.

Съществува единствено любов към истината или омраза към истината. Няма средно положение. Силната заблуда, която идва върху неразумните девици от Матей двадесет и пета глава, се основава върху тяхното отхвърляне на светлината на мильровите скъпоценности, които представляват последното изпитание. Последното изпитание на древния Израил беше неговото десето изпитание, а мильровите скъпоценности сияят десет пъти по-ярко в последните дни. Символът на отхвърлянето на мильровите скъпоценности е „ежедневната“, която пианиците на Ефрем преобърнаха с главата надолу в третото поколение на адвентизма. „Ежедневната“ е сатанински символ на езичесвото. Пианиците въведоха подправена скъпоценност, която донесоха от отстъпилото протестантство и която определя „ежедневната“ като символ на Христос.

Разбирането на Милър за неговите скъпоценности беше ограничено от историята, в която бе издигнат. Убеден, че Второто пришествие е следващото пророческо събитие, смъртоносната рана на папството през 1798 г. можеше да представлява единствено четвъртото и последно земно царство от Даниил 2. Милър беше ограничен и в разбирането си за „ежедневната“, защото неговото свидетелство е, че чрез откровение е бил доведен до определен метод на изучаване, при който заявява, че е използвал своята Библия, конкорданса на Кръдън и е чел някои вестници. Решението му да изучава по този начин просто беше дошло в ума му.

„През дванадесетте години, през които бях деист, прочетох всички истории, които можех да намеря; но сега обикнах Библията. Тя учеше за Исус! Но все още немалка част от Библията ми беше неясна. През 1818 или 1819 година, докато разговарях с един приятел, когото бях посетил и който ме беше познавал и [чувал] да говоря, когато бях деист, той ме попита по доста многозначителен начин: „Какво мислиш за този текст и за онзи?“ — като се позоваваше на старите текстове, срещу които възразявах, докато бях деист. Разбрах накъде бие и отговорих: Ако ми дадеш време, ще ти кажа какво означават. „Колко време искаш?“ Не зная, но ще ти кажа, отговорих аз, защото не можех да повярвам, че Бог е дал откровение, което не може да бъде разбрано. Тогава реших да изучавам Библията си, вярвайки, че мога да открия какво е имал предвид Светият Дух. Но щом взех това решение, в ума ми дойде мисълта: „Ами ако намериш пасаж, който не можеш да разбереш, какво ще направиш?“ Тогава в ума ми се яви следният начин на изучаване на Библията: ще взема думите от такива пасаж, ще ги проследя из цялата Библия и по този начин ще открия значението им. Имах Крудъновата конкорданция, която според мен е най-добрата в света; затова взех нея и Библията си, седнах на бюрото си и не четях нищо друго, освен малко вестниците, защото бях решен да узная какво означава моята Библия. Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65.“

Съкровищата на Милър не бяха разпознати единствено чрез неговия метод на изучаване, но и чрез пряко откровение от Бога.

„Бог изпрати Своя ангел да въздейства върху сърцето на един земеделец, който не бе вярвал на Библията, за да го поведе да изследва пророчествата. Божиите ангели

многократно посещаваха този избран човек, за да направляват ума му и да откриват пред разбирането му пророчества, които винаги са били тъмни за Божия народ. Началото на веригата на истината му бе дадено и той бе воден да търси звено след звено, докато не погледна с удивление и възхищение към Божието Слово. Там той видя съвършена верига на истината. Това Слово, което бе считал за невдъхновено, сега се разкри пред погледа му в своята красота и слава. Той видя, че една част от Писанието обяснява друга, и когато един пасаж бе затворен за неговото разбиране, той намираще в друга част на Словото онова, което го обясняваше. Той гледаше на свящото Божие Слово с радост и с най-дълбоко уважение и благоговение.“ Ранни писания, с. 230.

Когато сестра Уайт заявява, че „Бог изпрати Своя ангел“ при Милър, това означава, че Гавриил е ангелът, изпратен при Милър, защото „Своя ангел“ е израз, отнасян към Гавриил.

„Думите на ангела: „Аз съм Гавриил, който стоя пред Бога“, показват, че той заема положение на висока почит в небесните дворове. Когато дойде с вест към Даниил, той каза: „И няма никой, който да се държи заедно с мене в това, освен Михаил [Христос], вашият княз.“ Даниил 10:21. За Гавриил Спасителят говори в Откровението, казвайки, че „Го изпрати и го извести чрез ангела Си на Своя слуга Йоан“. Откровение 1:1.“
Копнежът на вековете, 99.

Гавриил и другите ангели насочваха „ума на“ Милър и откриха „за неговото разбиране пророчества, които винаги са били тъмни за Божия народ“. Неговата вест не бе развита просто чрез неговия метод на изследване, но и чрез Божествено откровение. Самият метод, който той използваше, за да изучава Библията, просто дойде в ума му. Когато Бог довежда истината в ума ни, това е Божествено откровение, за разлика от достигането до истината чрез процеса на правилно разделяне на Библията. Милър извърши и двете, но Божественото откровение беше част от начина, по който Милър стигна до разбирането на въпроса за „ежедневната“.

Милър не би разпознал колебанието на рода в осмата глава на Даниил, стихове девети до дванадесети, защото всичко, с което е разполагал, е била Библията и конкорданс, лишен от каквато и да било информация относно библейските езици. Той не би видял разграничението между „sur“ и „rum“, които и двете са преведени като „отнема“. Не би видял и разграничението между „miqdash“ и „qodesh“, които и двете са преведени като „святилище“.

Той не би видял истината за думата „tamid“, която се среща сто и четири пъти в Библията. Истината, която той не би могъл да види (която е и истината, която все пак е видял), бе следната: от сто и четирите пъти, когато еврейската дума „tamid“ е употребена в Библията, само в книгата на Даниил еврейската дума „tamid“ е използвана като съществително име. „Tamid“ е еврейската дума, която означава „постоянен“, и в книгата на Даниил е преведена като „ежедневната“.

Само в книгата на Даниил тази дума е употребена като съществително име, а в останалите деветдесет и девет случая е употребена като наречие. Поради тази причина, когато

преводачите на Библията „Кинг Джеймс“ се изправили пред факта, че Даниил употребява думата пет пъти като съществително име, докато всички други библейски писатели я употребяват деветдесет и девет пъти като наречие, те били принудени от тежестта на доказателствата да „поправят“ употребата на думата от Даниил като съществително име. За да „поправят“ Даниил, те добавили думата „жертва“ към тази дума и така превърнали едно съществително име в наречие. А след това, за да поправи преводачите, Елън Уайт била вдъхновена да запише, че тя „видя по отношение на ‘Daily,’ че думата ‘sacrifice’ е била прибавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ е дал правилното разбиране за нея на онези, които дадоха вика за часа на съда.“

Милър, по собственото си свидетелство, се стремеше да разбере „ежедневната“, което в крайна сметка направи във 2 Солунци. Но също така, пак според собственото му свидетелство, когато се стремеше да разбере дадена дума, той разглеждаше всяко място, където тя се употребява, а тази дума се употребява още деветдесет и девет пъти в Библията. И все пак свидетелството му относно „ежедневната“ е, че я е намерил никъде другаде освен в книгата на Даниил, когато заявява: „Продължих да чета и не можех да намеря друг случай, в който тя [ежедневната] да се среща, освен в Даниил.“ Милър беше доведен до скъпоценностите не само чрез своя метод на изследване, но и чрез Божествено откровение, дадено му чрез служението на ангели.

Ето защо неговото разбиране за „ежедневната“ беше правилно, но ограничено. Той не можеше да разпознае, че от петте пъти, когато „ежедневната“ се споменава в книгата на Даниил, единият от трите пъти, когато „ежедневната“ е „отнета“, представлява различно значение от другите два пъти. В единия случай „ежедневната“ е употребена с еврейската дума „gum“, а в другите два случая е употребена с еврейската дума „sur“. И двете думи са преведени като „отнемам“, но „gum“ в Даниил, глава осма, стих единадесети, означава да бъде издигната и възвеличена, а в глава единадесета, стих тридесет и първи, и глава дванадесета, стих единадесети, думата „sur“ означава да бъде премахната.

Богословите, които ядат и пият от вавилонската храна, твърдят, че независимо дали нещо бива отстранено, или когато нещо бива издигнато, и двете представляват вид отнемане, така че и двете думи трябва да бъдат разбирани като притежаващи едно и също значение. Те твърдят, че и в трите случая, когато „ежедневната“ е „отнета“, това винаги означава премахване, и по този начин стигат до заключението, че Даниил е бил небрежен в избора си на думи. Те не казват това открито, но по внушение учат, че Даниил е трябвало да използва думата „sur“ и в трите случая, защото според богословите той уж е имал предвид едно и също нещо всеки път, когато „ежедневната“ е била „отнета“.

Те постъпват по същия начин и с думите „miqdash“ и „qodesh“, които и двете са преведени като „светилище“ в стихове единадесет до четиринадесет от осма глава. При всяко споменаване на „светилище“ в тези четири стиха те настояват, че всички те представляват Божието светилище. По силата на извода отново следва, че Даниил е трябвало просто да използва „qodesh“ и в трите случая, а не да използва „miqdash“ в единадесети стих. Милър не би разпознал разграничението между тези думи, но съвременните богослови го

разпознават и когато го правят, настояват, че не бива да се признава никакво разграничение. И все пак Милър, който не е разпознавал разграниченията между думите, е стигнал до разбиране, противоположно на това на съвременните богослови.

Реалността е, че Даниил беше внимателен писател, който познаваше еврейския език и беше считан за десет пъти по-мъдър от всички останали мъдреци на Вавилон. Ако някой е знаел правилната употреба на еврейския език и как тя трябва точно да бъде представена в тази конкретна история, това беше Даниил. Ако Даниил е употребил различни думи, то е било защото те са били предназначени да предадат различни значения, които той съзнателно е търсел да изрази. Когато отличителната употреба от страна на Даниил на думите, които са преведени като „святилище“ или като „отнема“, бъде призната, тя потвърждава разбирането на Милър за „всекидневната“, което беше разпознато от Милър именно в онзи пасаж, където Павел посочва, че онези, които мразят истината, са обречени да приемат силна заблуда.

Онези, които мразят истината и вярват на лъжата, която поражда силна заблуда, са също така представени като пианиците на Ефрем, които са представени в две категории. Едната категория е ученото ръководство, а другата категория са неучените, които ще слушат само онова, на което учените ги учат. Те са онези, които се укриват под лъжи и сключват завет със смъртта. Те са неразумните девизи от Матей двадесет и пета глава и онези, чиято душа се надига в Авакум, втора глава. Те са онези, които отхвърлят основополагащите истини на съня на Милър, които блестят десет пъти по-ярко в края (представлявайки десетото и последно изпитание за съвременния Израил), както е предобразено от десетото и последно изпитание за древния Израил.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

И Господ каза на Моисея: Докога този народ ще Ме оскърбява? И докога няма да Ми повярват, при всичките знамения, които съм показал между тях? Ще ги поразя с мор и ще ги лиша от наследство; а от теб ще направя народ по-голям и по-могъщ от тях. И Моисей каза на Господа: Тогава египтяните ще чуят това, защото Ти изведе този народ измежду тях със силата Си; и ще го кажат на жителите на тази земя; защото са чули, че Ти, Господи, си сред този народ, че Ти, Господи, се явяваш лице в лице, че Твоят облак стои над тях и че вървиш пред тях денем в облачен стълб, а нощем — в огнен стълб. И сега, ако погубиш целия този народ като един човек, тогава народите, които са чули славата Ти, ще говорят, казвайки: Понеже Господ не можа да въведе този народ в земята, която им се закле, затова ги уби в пустинята.

И сега, моля Те, нека бъде велика силата на моя Господ, според както си говорил, казвайки: Господ е дълготърпелив и многомилостив, прощава беззаконие и престъпление, но никак не оставя виновния ненаказан, въздавайки беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение. Прости, моля Те, беззаконието на този народ според величието на Твоята милост, както си прощавал на този народ от Египет дори досега. И Господ каза: Простих според думата ти; но наистина, както съм жив, цялата земя ще се изпълни със славата на Господа. Понеже всички онези мъже, които видяха Моята слава и Моите чудеса, които извърших в Египет и в пустинята, и Ме

изпитваха вече тези десет пъти, и не послушаха гласа Ми, те непременно няма да видят земята, за която се заклех на бащите им; нито някой от онези, които Ме разгневиха, ще я види. А Моят слуга Халев, понеже в него имаше друг дух и Ме следваше напълно, него ще въведа в земята, в която влезе; и потомството му ще я притежава. Числа 14:11–24.